

ПРАВОВІ ОСНОВИ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Н. В. Прямухіна, М. О. Білостенко

В Україні впродовж років незалежності регіональна політика не належала до пріоритетів внутрішньої політики держави, що означало відсутність структурованого й ефективного регіонального управління.

Нині перед Україною постає необхідність побудови принципово нової моделі взаємовідносин між центром та регіонами, удосконалення інструментарію регіональної політики, правового закріплення статусу регіону, формування принципів розмежування повноважень різних рівнів управління тощо.

Дослідження проблем розвитку та управління регіонами знайшло відображення в працях окремих авторів Т. Берегой, З. Бурик, А. Бородіна, І. Лопушинський, та ін. [2–5]. Їхні роботи можуть використовуватися як основа для подальших розвідок у сфері формування ефективної державної регіональної політики.

Метою дослідження є визначення ефективності державної регіональної політики в Україні, шляхом аналізу відповідних нормативних актів.

Правову основу підвищення ефективності управління розвитком регіонів становить, зокрема, Закон України «Про засади державної регіональної політики» [1], який окреслює основні правові, економічні, соціальні, екологічні, гуманітарні та організаційні принципи регіональної політики як складової внутрішньої політики України. В Законі визначені цілі, принципи і пріоритети державної регіональної політики, державної стратегії регіонального розвитку, повноваження суб'єктів державної регіональної політики, визначає принципи фінансового забезпечення і моніторингу реалізації державної регіональної політики.

У вищезгаданому законі знаходимо визначення державної регіональної політики: «це система цілей, заходів, засобів та узгоджених дій центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб для забезпечення високого рівня якості життя людей на всій території України з урахуванням природних, історичних, екологічних, економічних, географічних, демографічних та інших особливостей регіонів, їх етнічної і культурної самобутності» [1].

Якщо конкретизувати доволі загальне завдання щодо забезпечення високого рівня якості життя людей на всій території України, то в законі розкриваються такі пріоритети державної регіональної політики:

- 1) стимулювання та підтримка місцевих ініціатив щодо ефективного використання внутрішнього потенціалу регіонів;
- 2) зменшення територіальної диференціації за індексом регіонального людського розвитку;
- 3) формування конкурентоспроможності регіонів шляхом розроблення та реалізації програм і проектів підвищення конкурентоспроможності територій;
- 4) стимулювання міжрегіональної інтеграції, інтеграції регіональних економічних, інформаційних, освітніх просторів у єдиний загальноукраїнський простір, подолання міжрегіонального відчуження;
- 5) визначення проблемних територій у регіонах та реалізація державних заходів щодо вирішення проблем;
- 6) створення ефективної системи охорони навколишнього природного середовища шляхом врахування екологічної складової у стратегіях регіонального розвитку, оцінювання, вирівнювання та зниження техногенно-екологічного навантаження на довкілля у регіонах;
- 7) запровадження дієвих інструментів державної підтримки міжрегіональної інтеграції, виконання міжрегіональних програм і проектів;
- 8) формування з урахуванням документів Ради Європи та Європейського Союзу нормативно-правової бази, необхідної для реалізації державної регіональної політики, визначеної цим Законом;
- 9) поліпшення матеріального, фінансового, інформаційного, кадрового та іншого ресурсного забезпечення розвитку регіонів, сприяння здійсненню

повноважень органами місцевого самоврядування; 10) створення ефективних механізмів представництва інтересів регіонів на загальнонаціональному рівні і територіальних громад – на регіональному рівні.

Також в законі визначаються механізми моніторингу державної регіональної політики, які будуть визначати її ефективність. А саме шляхом періодичного відстеження відповідних індикаторів на основі офіційних статистичних даних та інформації центральних органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та проведення на підставі даних моніторингу оцінки результативності (ефективності) виконання індикаторів шляхом порівняння отриманих результатів з їх цільовими значеннями.

Поряд з цим правові ініціативи державної регіональної політики України мають враховувати прогресивну інвестиційну політику, націлену на підвищення конкурентоспроможності регіонів та їх соціально-економічну інтеграцію, а отже, на економічне зростання, інноваційний розвиток, створення нових робочих місць, поліпшення якості життя людей, покращення екологічної ситуації. В цьому контексті важливо, щоб законодавчі ініціативи та проекти розвитку планувалися та розроблялися як «згори вниз», так і «знизу вгору», а сприяння надавалося не лише проектам, так званої, «твердої» інфраструктури, а і «м'якої», які стимулюють «точки зростання», підтримують впровадження інновацій, розвиток нового виробництва, малого та середнього бізнесу.

Література

1. Про засади державної регіональної політики: Закон України від 5 лютого 2015 року. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2015. № 13. Ст. 90.
2. Берегой Т. Досвід регіонального розвитку ЄС та його проекція на Україну / Т. Берегой. *Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. праць ОРІДУ*. Вип. 2 (26). Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2013. С. 103–107.
3. Бурик З. М. Регіональна політика України: сучасні реалії та досвід країн ЄС. *Стратегія реформування системи державного управління на засадах демократичного врядування*: Матеріали науково-практичної конференції за міжнародною участю (Київ, 31 травня 2007 р.): У 4 т. К.: НАДУ, 2007. Т. 4. С. 30–33.
4. Бородіна А. О. Удосконалення державного управління регіональним розвитком з урахуванням зарубіжного досвіду. *Право та управління*. 2012. № 1. С. 103–121.
5. Лопушинський І. П. Формування та реалізація державної регіональної політики України в контексті євроінтеграційних процесів. *Актуальні проблеми державного управління, педагогіки та психології*. 2009. № 1. С. 7–12.

Підсекція «Прикладна математика»

УДК 517.572

ЛОКАЛЬНІ ТЕОРЕМИ ПРО СЕРЕДНЄ ДЛЯ МНОГОКУТНИКІВ

О. Д. Трофименко

Нехай $n \in \mathbb{N}$, $n \geq 3$. Для гармонічних функцій відомо (див. роботи С. Какутамо і М. Нагумо [1] та І. Привалова [2]): функція $f \in C(\mathbb{C})$ є гармонічним поліномом порядку $\leq n-1$ тоді і тільки тоді, коли середнє значення функції f по всім вершинам будь-якого правильного n -кутника дорівнює значенню функції в його центрі.

Т. Ремсі та І. Вейт отримали аналогічний результат із радіусом $R = \infty$ круга: нехай функція $f \in R^2$ задовольняє

$$\frac{1}{N+1} \sum_{k=0}^N f\left(z + e^{\frac{2\pi k i}{N+1}} \xi\right) = f(z)$$

для всіх $z \in \mathbb{C}$ та $|\xi| = R$ для деякого фіксованого $R > 0$ тоді і тільки тоді, коли f є гармонічним поліномом порядку не вище N .